

ກອງປະຊຸມສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະສາມັນ

ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ເຄີຍລົ້ມເຫລວ

ໂດຍ ຊິວເວຍ ເອັຈ ອອນເຣດ

ທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະສາມັນ

ບໍ່ດົນນີ້ສາມີກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປເມືອງນາລູ, ລັດອິລິນອຍ. ຕອນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ຂຶ້ນໄປນັ່ງຢູ່
ຂັ້ນເທິງຂອງຮ້ານຄ້າຕຶກຫລັງທີ່ແອັມດ້ວຍດິນຈີ່ສີແດງ, ບ່ອນທີ່ສາສດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໃຊ້ເປັນຫ້ອງ
ການ ແລະ ເຮັດທຸລະກິດ. ພວກເຮົາໄດ້ຟັງຜູ້ນຳທ່ຽວດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈ ຜູ້ເລົ່າເຫດການປະຫວັດສາດ
ບາງຢ່າງໃຫ້ຟັງກ່ຽວກັບການຟື້ນຟູ ຊຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

ຄວາມຄິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫວນຄືນກັບໄປຫາຕອນສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະ
ຄຳສອນບາງຢ່າງທີ່ເອື້ອຍນ້ອງໃນສະມາຄົມໄດ້ຮັບ ຈາກສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ຢູ່ໃນຫ້ອງ
ນັ້ນເອງ. ຄຳສອນເຫລົ່ານັ້ນກາຍເປັນຫລັກທຳພັນຖານໃຫ້ສະມາຄົມສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ. ຈຸດປະສົງ,
ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ບ້ານເຮືອນຂອງສີໂອນ, ແລະ ສະແຫວງຫາ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຂັດສິນ
ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນນັບແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ. ເຂົາເຈົ້າເຮັດວຽກງານຕາມຄຳສອນຂອງສາສດາຂອງເຮົາຢ່າງ
ສະໝໍ່າສະເໝີ.

ໃນການຊຸມນຸມໃນຕອນຕົ້ນນັ້ນ, ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ອ້າງເຖິງສານຂອງໂປໂລຫາຊາວ
ໂກຣິນໂທ. ໃນຄຳປາໄສອັນມີພະລັງກ່ຽວກັບຄວາມໃຈບຸນນີ້, ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງສັດທາ, ຄວາມຫວັງ,
ແລະ ຄວາມໃຈບຸນ ໂດຍສະຫລຸບວ່າ “ແຕ່ສິ່ງທີ່ໃຫຍ່ກວ່າແມ່ນຄວາມໃຈບຸນ.”¹

ພຣະອົງໄດ້ບັນຍາຍເຖິງຄຸນສົມບັດຂອງການເປັນໜຶ່ງໃນຄວາມໃຈບຸນ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ຄວາມໃຈບຸນກໍອິດທິນດິນນານ ແລະ ມັກໃນການເມດຕາກະລຸນາ; ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ເຫຼີງສາ,
ບໍ່ອວດອ້າງ,

“... ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ຄິດເຫັນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວແຕ່ຝ່າຍດຽວ, ບໍ່ມີໃຈຮ້າຍງ່າຍ;

“ບໍ່ຍິນດີໃນການອະທຳ, ແຕ່ຍິນດີໃນການສັດຈິງ;

“ສູ້ທົນທຸກສິ່ງ, ເຊື່ອທຸກສິ່ງ, ຫວັງໃນທຸກສິ່ງ, ອົດທົນກັບທຸກສິ່ງ.

“ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ເຄີຍລົ້ມເຫລວ.”²

ໃນການກ່າວກັບບັນດາເອື້ອຍນ້ອງ, ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຢ່າຈຳກັດໃນພາບຂອງທ່ານກ່ຽວກັບຄຸນນະທຳຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງທ່ານ. ... ທ່ານຕ້ອງຂະຫຍາຍຈິດວິນຍານຂອງທ່ານອອກໄປຫາຄົນອື່ນຖ້າຫາກທ່ານ [ຢາກ] ເຮັດຄືກັນກັບພຣະເຢຊູ. ... ເມື່ອທ່ານມີຄວາມບໍລິສຸດແລະ ຄຸນນະທຳຫລາຍຂຶ້ນ, ເມື່ອທ່ານມີຄວາມດີຫລາຍຂຶ້ນ, ແລ້ວໃຈຂອງທ່ານຈະໃຫຍ່ຂຶ້ນ—ຂໍໃຫ້ມັນຈົ່ງຂະຫຍາຍອອກໄປຫາຄົນອື່ນ—ທ່ານຕ້ອງມີຄວາມອົດທົນໄດ້ດົນນານ ແລະ ອົດທົນກັບຄວາມຜິດພາດຂອງມະນຸດ. ຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດນັ້ນລຳຄ່າຫລາຍເທົ່າໃດນໍ!”³

ພຣະຄຳພີປະກາດວ່າ “ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ເຄີຍລົ້ມເຫລວ” ໄດ້ກາຍເປັນຄຳຂວັນຂອງສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະ ເພາະວ່າມັນໄດ້ຮັບເອົາຄຳສອນເຫລົ່ານີ້ ແລະ ສົ່ງໃຫ້ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ມອບໃຫ້ສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະເປັນຄືນ “ຊ່ອຍສົງເຄາະຄົນຍາກຈົນ” ແລະ ເພື່ອ “ຖືຈິດວິນຍານ.”⁴

ຫລັກທຳພື້ນຖານເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖືກຮັບເອົາໂດຍເອື້ອຍນ້ອງສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະຕະຫລອດທົ່ວໂລກ, ເພາະວຽກງານເຊັ່ນນັ້ນເປັນວຽກງານຂອງສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະ.

ຄວາມໃຈບຸນຄືຫຍັງ? ເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມໃຈບຸນໄດ້ແນວໃດ?

ສາດສະດາມໍນອນໄດ້ບັນຍາຍກ່ຽວກັບຄວາມໃຈບຸນວ່າເປັນຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄິດ,⁵ ແລະ ໂປໂລກໍໄດ້ສອນວ່າ “ຄວາມໃຈບຸນ ... ເປັນສາຍຕູກກັດທີ່ຄົບຖ້ວນ,”⁶ ແລະ ນີໄຟໄດ້ເຕືອນເຮົາວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານພຣະບັນຍັດໄວ້ຂໍ້ໜຶ່ງວ່າ ມະນຸດທັງປວງຄວນມີຄວາມໃຈບຸນ, ຊຶ່ງຄວາມໃຈບຸນຄືຄວາມຮັກ.”⁷

ໃນການທົບທວນຄຳບັນຍາຍຂອງ ໂປໂລທີ່ກ່າວຜ່ານກ່ຽວກັບຄວາມໃຈບຸນ, ເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ໄດ້ເປັນການກະທຳເທື່ອດຽວ ຫລື ເປັນບາງສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້, ແຕ່ເປັນສະພາບ ຂອງການເປັນຢູ່, ສະພາບຂອງຫົວໃຈ, ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ສ້າງການປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມຮັກ.

ມັນອນກໍໄດ້ສອນວ່າ ຄວາມໃຈບຸນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ສານຸສິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະວ່າຄວາມໃຈບຸນເຮັດໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນບໍລິສຸດ.⁸ ນອກເໜືອຈາກນັ້ນ, ເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ຄວາມໃຈບຸນເປັນຂອງປະທານອັນສູງສົ່ງ ຊຶ່ງເຮົາຕ້ອງສະແຫວງຫາ ແລະ ອະທິຖານທູນຂໍ. ເຮົາຕ້ອງມີຄວາມໃຈບຸນໃນໃຈຂອງເຮົາ ກ່ອນເຮົາຈະໄດ້ຮັບອານາຈັກຂຶ້ນສູງເປັນນູນມໍລະດົກ.⁹

ດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຂໍໃຫ້ເຮົາຫຼຸ່ມຫໍ່ຕົນເອງດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນ,¹⁰ ເຮົາຕ້ອງທູນຖາມວ່າ ຄຸນສົມບັດແບບໃດທີ່ຈະຊ່ວຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ພັດທະນາຄວາມໃຈບຸນ.

ທຳອິດ ເຮົາຕ້ອງມີຄວາມປາຖະໜາປາກົດຄວາມໃຈບຸນຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງ ພຣະຄຣິດຫລາຍຂຶ້ນ.

ຂຶ້ນຕອນຕໍ່ໄປຄື ການອະທິຖານ. ມັນອນໄດ້ແນະນຳເຮົາໃຫ້ “ອະທິຖານຫາພຣະບິດາດ້ວຍສູດພະລັງ ແຫ່ງໃຈ, ເພື່ອ [ເຮົາ] ຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກນີ້.” ຄວາມຮັກຢ່າງພຣະເຈົ້ານີ້ຄືຄວາມໃຈບຸນ, ແລະ ເມື່ອເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກນີ້, ແລ້ວ “ເຮົາຈະເປັນຄືກັນກັບພຣະອົງ.”¹¹

ການອ່ານພຣະຄຳພິທູກວັນ ສາມາດນຳຈິດໃຈຂອງເຮົາມາຫາພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ.

ຢູ່ໃນຫ້ອງການຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີຮູບແຜ່ນໜຶ່ງທີ່ແຕ້ມໂດຍ ມິເນີວາ ທີອາເຈີ ໃສ່ຊື່ວ່າ ການຊອກຫາແກະທີ່ເສຍໄປ. ມັນເປັນພາບຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຢືນຢູ່ໃນທ່າມກາງຝູງແກະຂອງ ພຣະອົງ ແລະ ຫອບແກະໂຕນ້ອຍໜຶ່ງໄວ້ຢູ່ໃນອ້ອມແຂນຂອງພຣະອົງ. ມັນຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າວາດພາບ ເຫັນຄຳຂໍ້ຮ້ອງຂອງພຣະອົງທີ່ວ່າ “ຈົ່ງລ້ຽງແກະຂອງເຮົາເນີ,”¹² ຊຶ່ງສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ມັນໝາຍເຖິງການປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບທ່ານ ແລະ ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈພິເສດແກ່ຄົນທີ່ຂັດສົນ.

ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເປັນຕົວຢ່າງທີ່ເດັ່ນເຖິງວິທີທີ່ຈະຂະຫຍາຍຄວາມໃຈບຸນອອກໄປ. ໃນລະຫວ່າງ ການປະຕິບັດສາສນາກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກ ພຣະອົງໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຄົນຫົວໂຫຍ, ຕໍ່ຄົນບາບ, ຕໍ່ຄົນເປັນທຸກ, ແລະ ຕໍ່ຄົນເຈັບປ່ວຍ. ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຮັ່ງມີ;

ຕໍ່ຜູ້ຍິງ, ເດັກນ້ອຍ, ແລະ ຜູ້ຊຳຍ; ຕໍ່ຄອບຄົວ, ໝູ່ເພື່ອນ, ແລະ ຄົນແປກໜ້າ. ພຣະອົງໄດ້ອະໄພໃຫ້ແກ່
ຄົນທີ່ກ່າວຫາພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຮັບທຸກໜ້າລະມານ ແລະ ຕາຍເພື່ອມວນມະນຸດທັງປວງ.

ຕະຫລອດຊີວິດສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ, ເພິ່ນກໍໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມໃຈບຸນ ເມື່ອເພິ່ນເອື້ອມ
ອອກໄປຫາຄົນອື່ນດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ນັບຖືສັນຊ້າຍນ້ອງ. ເພິ່ນເປັນທີ່ຮູ້ຈັກດີເພາະຄວາມເມດຕາ,
ຄວາມຮັກ, ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ, ແລະ ຄວາມເປັນໜ່ວງເປັນໄຍຂອງເພິ່ນຕໍ່ຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເພິ່ນ.

ທຸກວັນນີ້, ເຮົາໄດ້ຮັບພອນຫລາຍທີ່ມີສາດສະດາ ຜູ້ເປັນຕົວຢ່າງຂອງຄວາມໃຈບຸນ. ປະທານທອນມັສ
ແອັສ ມອນສັນ ເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະ ແກ່ໂລກ. ເພິ່ນມີຄວາມໃຈບຸນ. ເພິ່ນເປັນຄົນດີ, ມີເມດຕາ,
ແລະ ມີໃຈເພື່ອແຜ່; ເປັນຜູ້ປະຕິບັດທີ່ແທ້ຈິງຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

ປະທານມອນສັນສອນວ່າ: “ຄວາມໃຈບຸນຄືການມີຄວາມອົດທົນກັບບາງຄົນຜູ້ທີ່ດູກູກເຮົາ.
ມັນເປັນການຢັບຢ້ຽມໃຫ້ເກີດຄວາມເສຍໃຈໄວ. ມັນເປັນການຮັບຮູ້ຄວາມອ່ອນແອ ແລະ
ຄວາມຂາດຕົກບົກຜ່ອງ. ມັນເປັນການຮັບຮູ້ຄົນອື່ນດັ່ງທີ່ເຂົາເປັນຢູ່ແທ້ໆ. ມັນເປັນການເບິ່ງຂ້າມ
ການປະກົດທາງຮ່າງກາຍ ໄປຫາຄຸນສົມບັດທີ່ຈະບໍ່ເສົ້າໝອງລົງເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ. ມັນເປັນການ
ຕ້ານທານກັບການຕັດສິນຄົນອື່ນແບບທັນດ່ວນ.”¹³

ເມື່ອເຮົາມີຄວາມໃຈບຸນ, ເຮົາຈະຮັບໃຊ້ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນໃນຕອນທີ່ບໍ່ສະດວກ ແລະ
ບໍ່ຄິດຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນຍົກຍ້ອງ ຫລື ຈ່າຍທົດແທນ. ເຮົາບໍ່ລໍຖ້າການມອບໝາຍໃຫ້ຊ່ອຍເຫລືອ
ເພາະມັນກາຍເປັນລັກສະນະຂອງເຮົາ. ເມື່ອເຮົາເລືອກເປັນຄົນດີ, ເປັນໜ່ວງເປັນໄຍ, ເພື່ອແຜ່, ອົດທົນ,
ຮັບຮູ້, ອະໄພ, ຮັບເຂົ້າຢູ່ນຳ, ແລະ ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ, ແລ້ວເຮົາຈະພົບວ່າ ເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນ.

ສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະໄດ້ຈັດໃຫ້ມີຫລາຍວິທີທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ. ວິທີໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນການ
ຝຶກຝົນຄວາມໃຈບຸນຄື ຜ່ານການຢຽມສອນ. ຜ່ານການຢຽມສອນຢ່າງໄດ້ຜົນ ເຮົາຈະມີໂອກາດຫລາຍ
ທີ່ຈະຮັກ, ປະຕິບັດ, ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ. ການສະແດງຄວາມໃຈບຸນ, ຫລື ຄວາມຮັກ, ຈະເຮັດໃຫ້
ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ ບໍລິສຸດ, ຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງ
ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປະຫລາດໃຈຫລາຍ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງການກະທຳຈົນນັບ
ບໍ່ຖ້ວນເຖິງຄວາມໃຈບຸນໃນທຸກວັນ ໂດຍຜູ້ຢຽມສອນຕະຫລອດທົ່ວໂລກ ຜູ້ໄດ້ປະຕິບັດໂດຍບໍ່
ເຫັນແກ່ຕົວຕໍ່ເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຂັດສິນ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສຳລັບຜູ້ຢຽມສອນທີ່ຊຸ່ມຊື່ນເຫລົ່ານັ້ນ,

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວວ່າ, ຜ່ານການກະທຳອັນເລັກນ້ອຍດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນນັ້ນ, ທ່ານໄດ້ເຮັດຕາມ
ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ທ່ານໄດ້ເປັນເຄື່ອງມືໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ເມື່ອທ່ານຊ່ວຍເຫລືອ,
ເປັນຫ່ວງເປັນໄຍ, ເຊິດຊູ, ປອບ ໂຍນ, ຟັງ, ໃຫ້ກຳລັງໃຈ, ບຳລຸງລ້ຽງ, ສອນ, ແລະ ໃຫ້ຄວາມ
ຂຶ້ນແຂງແກ່ເອື້ອຍນ້ອງຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລຂອງທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງປັນຕົວຢ່າງສິ່ງກ່ຽວກັບ
ການປະຕິບັດເຊັ່ນນັ້ນ.

ນາງໂຮຊາເປັນໂລກເບົາຫວານໜັກ ແລະ ມີຄວາມເຈັບເປັນຢ່າງອື່ນອີກ. ນາງໄດ້ມາເຂົ້າຮ່ວມ
ສາສນາຈັກສອງສາມປີຜ່ານມານີ້. ນາງລ້ຽງລູກນ້ອຍດ້ວຍຕົວຄົນດຽວ. ນາງໄດ້ທຽວເຂົ້າໂຮງໝໍ
ເລື້ອຍໆ ແລະ ຕ້ອງຢູ່ເປັນເວລາສອງສາມມື້ທຸກເທື່ອ. ຜູ້ຢ້ຽມສອນທີ່ດີຂອງນາງບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ພາ
ນາງໄປໂຮງໝໍເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມ ແລະ ປອບ ໂຍນນາງຢູ່ໂຮງໝໍນຳອີກ
ໃນຂະນະທີ່ຕ້ອງໄດ້ດູແລລູກຊາຍຂອງນາງຢູ່ບ້ານ ແລະ ພາໄປໂຮງຮຽນ. ຜູ້ຢ້ຽມສອນຂອງນາງ
ໄດ້ເປັນເພື່ອນ ແລະ ເປັນຄອບຄົວຂອງນາງ.

ຫລັງຈາກໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມເອື້ອຍນ້ອງຄົນໜຶ່ງສອງສາມເທື່ອ, ນາງແຄຕິໄດ້ພົບເຫັນວ່າ
ເອື້ອຍນ້ອງຄົນນັ້ນບໍ່ຮູ້ຈັກອ່ານ ແລະ ກໍຢາກຮຽນ. ນາງແຄຕິໄດ້ສະເໜີຊ່ວຍເຫລືອ ເຖິງແມ່ນວ່າ
ນາງຮູ້ວ່າຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາດົນ, ຕ້ອງອົດທົນ, ແລະ ເຮັດເປັນປະຈຳ.

ນາງເອ້ມມະລິເປັນເມຍສາວຜູ້ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ສາມີຂອງນາງຊື່ ໄມ ໂກ ບໍ່ມີຄວາມສົນໃຈ
ກັບເລື່ອງສາສນາ. ເມື່ອນາງເອ້ມມະລິລົ້ມປ່ວຍລົງ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໂຮງໝໍຊົ່ວລະຍະໜຶ່ງ, ນາງຄາລິ
ເອື້ອຍນ້ອງສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະຄົນໜຶ່ງຜູ້ເປັນເພື່ອນບ້ານ ໄດ້ເອົາຂອງກິນໄປໃຫ້ຄອບຄົວ,
ເບິ່ງແຍງລູກນ້ອຍຂອງເຂົາເຈົ້າ, ທຳຄວາມສະອາດບ້ານເຮືອນ, ແລະ ຈັດການເລື່ອງໃຫ້ນາງເອ້ມມະລິ
ໄດ້ຮັບພອນຂອງຖານະປະໂລຫິດ. ການກະທຳດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງທ້າວໄມ ໂກ
ອ່ອນໂຍນລົງ. ລາວໄດ້ຕັດສິນໃຈໄປໂບດ ແລະ ພົບກັບຜູ້ສອນສາສນາ. ບໍ່ດົນມານີ້ ນາງເອ້ມມະລິ
ກັບທ້າວໄມ ໂກ ກໍໄດ້ຮັບບັບຕິສະນາ.

ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ເຄີຍລົ້ມເຫລວ. ຄວາມໃຈບຸນຄືຄວາມດີ, ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ຄິດເຫັນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ
ແຕ່ຝ່າຍດຽວ, ສູ້ທົນທຸກສິ່ງ, ອົດທົນກັບທຸກສິ່ງ.¹⁴

ປະທານເຮັນລິ ປິ ໄອລິງ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ປະຫວັດສາດຂອງສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍ
ເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້ອັນດີເດັ່ນທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວເຊັ່ນນັ້ນ. ... ສະມາຄົມນີ້ປະກອບດ້ວຍ
ສະຕີຜູ້ທີ່ຄວາມໃຈບຸນເລີ່ມຕົ້ນຈາກໃຈທີ່ປ່ຽນແປງ ໂດຍຄວາມເໝາະສົມສຳລັບ ແລະ ໂດຍການ

ຮັກສາພັນທະສັນຍາທີ່ມີໃຫ້ຢູ່ໃນສາສນາຈັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາເຈົ້າເລື່ອງຄວາມໃຈບຸນມາຈາກພຣະອົງຜ່ານການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ການກະທຳດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກນຳພາໂດຍຕົວຢ່າງຂອງພຣະອົງ—ແລະ ມາຈາກຄວາມກະຕັນຍູສຳລັບຂອງປະທານແຫ່ງຄວາມເມດຕາອັນບໍ່ສິ້ນສຸດຂອງພຣະອົງ—ແລະ ໂດຍພຣະວິນຍານສັກສິດ, ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ສົ່ງມາ ເພື່ອຊ່ອຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມເມດຕາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເພາະສິ່ງນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຮັດ ແລະ ສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ທຳມະດາສຳລັບຄົນອື່ນ ແລະ ເພື່ອພົບຄວາມສຸກແນ່ນແຕ່ໃນຕອນທີ່ຄວາມຕ້ອງການອັນຫລວງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງກໍຕາມ.”¹⁵

ການຈັດຫາການຮັບໃຊ້ ແລະ ການມີຄວາມໃຈບຸນຕໍ່ຄົນອື່ນ ຈະຊ່ອຍເຫລືອເຮົາເອົາຊະນະບັນຫາຂອງເຮົາເອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນກາຍເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ທຳທາຍຫລາຍປານໃດ.

ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຫວນກັບໄປຫາຄຳສອນຂອງສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ທີ່ກ່າວກັບເອື້ອຍນ້ອງໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຟື້ນຟູນັ້ນ. ໃນການສົ່ງເສີມໃຫ້ມີຄວາມໃຈບຸນ ແລະ ຄວາມເມດຕາກະລຸນາ, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຖ້າຫາກພວກທ່ານດຳລົງຊີວິດຕາມຫລັກທຳເຫລົ່ານີ້, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມຮຸ່ງເຮືອງເຫລື້ອງເຫລື້ອມຈະເປັນລາງວັນຂອງທ່ານໃນອານາຈັກຂຸ້ນສູງ! ຖ້າຫາກທ່ານດຳລົງຊີວິດຕາມສິດທິພິເສດ, ເຫລົ່າທູດຈະບໍ່ສາມາດຖືກຫັກຫ້າມໃຫ້ມາກ່ຽວຂ້ອງກັບພວກທ່ານໄດ້.”¹⁶

ເຊັ່ນດຽວກັບໃນຕອນຕົ້ນຢູ່ເມືອງນາວ, ບ່ອນທີ່ພວກເອື້ອຍນ້ອງໄດ້ອອກໄປຊອກຫາ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຂັດສົນ, ທຸກວັນນີ້ກໍເໝືອນກັນ. ເອື້ອຍນ້ອງໃນອານາຈັກເປັນຫລັກຄ້າລູນທາງວິນຍານ, ຮັບໃຊ້ຢ່າງເຫັນອີກເຫັນໃຈ, ແລະ ອຸທິດຕົນ. ຄູ່ປ່ຽນສອນທີ່ອຸທິດຕົນຈະປ່ຽນປາມ ແລະ ເປັນຫ່ວງເປັນໄຍຕໍ່ກັນແລະກັນ. ເຂົາເຈົ້າຕິດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ເຮັດດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ.

ສະຕິທຸກຄົນຢູ່ໃນສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະສາມາດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າການກະທຳອັນເລັກນ້ອຍດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ເປັນພະລັງປົນປົວແກ່ຄົນອື່ນ ແລະ ແກ່ເຂົາເຈົ້າເອງ. ເຂົາເຈົ້າມາຮູ້ຈັກດ້ວຍຄວາມແນ່ນອນໃຈວ່າ ຄວາມໃຈບຸນເປັນຄວາມຮັກອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍລົ້ມເຫລວ.

ເມື່ອທ່ານອ່ານປະຫວັດສາດຂອງສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະ, ມັນຈະດົນໃຈທ່ານໃຫ້ຄົ້ນພົບວ່າ ຫລັກທຳພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ສຳຄັນນີ້ ເປັນເໝືອນເສັ້ນດ້າຍທີ່ປະສານເຂົ້າກັນຕະຫລອດປື້ມຫົວນັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍມ້ວນທ້າຍດ້ວຍການເຊື່ອເຊີນສະຕິທຸກຄົນໃນສາສນາຈັກ ໃຫ້ທູນຂໍໃຫ້ຕົນເຕັມໄປດ້ວຍ ຂອງປະທານແຫ່ງຄວາມໃຈບຸນ, ຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດ. ຈົ່ງໃຊ້ແຫລ່ງທັງໝົດຂອງ ທ່ານເພື່ອເຮັດຄວາມດີ, ນຳການສົງເຄາະ ແລະ ຄວາມລອດມາໃຫ້ຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບທ່ານ, ຮ່ວມທັງ ຄອບຄົວຂອງທ່ານເອງ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປະທານຄວາມສຳເລັດໃຫ້ແກ່ຄວາມພະຍາຍາມ ຂອງທ່ານ.

ຂໍໃຫ້ຄວາມຮູ້ຂອງເຮົາເຖິງຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດມີຕໍ່ເຮົາ, ແລະ ສັດທາ ແລະ ຄວາມກະຕັນຍູຂອງເຮົາຕໍ່ການຊົດໃຊ້ ຈົ່ງສົ່ງເສີມເຮົາໃຫ້ພັດທະນາ ແລະ ນຳໃຊ້ຄວາມໃຈບຸນ ກັບຄືນອີ່ນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຮົາ. ນີ້ຄືຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. 1 ໂກຣິນໂທ 13:13.
2. 1 ໂກຣິນໂທ 13:4–8.
3. Joseph Smith, in *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 23.
4. Joseph Smith, in *Daughters in My Kingdom*, 17.
5. ໂມໂຣໄນ 7:47.
6. ໂກໂລຊາຍ 3:14.
7. See 2 Nephi 26:30.
8. ເບິ່ງ ໂມໂຣໄນ 7:48.
9. See Ether 12:34; ໂມໂຣໄນ 10:21.
10. See Doctrine and Covenants 88:125.
11. ໂມໂຣໄນ 7:48.
12. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 21:16–17.
13. Thomas S. Monson, “Charity Never Faileth,” *Liahona*, Nov. 2010, 124.
14. 1 ໂກຣິນໂທ 13:4, 5, 7, 8.
15. Henry B. Eyring, “The Enduring Legacy of Relief Society,” *Liahona*, Nov. 2009, 121.
16. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 454.